

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3195/2021
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, Сектор за материјалне ресурсе, Управа за општу логистику - Дирекција за услуге стандарда ВУ „Дедиње“ Београд, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 137/21 од 01.07.2021. године, на седници одржаној 15.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 137/21 од 01.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1838/19 од 07.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да исплати тужиљи појединачно одређене износе на име разлике између основне зараде у висини минималне зараде и исплаћене основне зараде за период од маја 2016. закључно са новембром 2019. године, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи појединачно одређене износе на име разлике између захтеваног војног додатка од 20% и исплаћеног војног додатка за период од маја 2016. закључно са децембром 2019. године са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на досуђене износе у име и за рачун тужиље уплати доприносе: за пензионо и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи износ од 74.162,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 137/21 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу става трећег изреке за уплату доприноса и у ставу четвртом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1838/19 од 07.10.2020. године у ставу другом изреке и у преосталом делу става трећег изреке и одбијен тужбени захтев тужиље за исплату на име војног додатка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој исплати износ од 12.000,00 динара на име трошкова жалбеног поступка, док је ставом четвртим изреке одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, побијајући одлуке садржане у ставовима другом, трећем и четвртом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући другостепену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиље неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија може изјавити, ревизијом тужиље не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је у утуженом периоду била у радном односу у својству цивилног лица на служби у Војсци ВУ, „Дедиње“. Плата јој је утврђена сабирањем бодова за: основну плату према радном месту (870), бодова за увећање за војни додатак од 15%, додатак за пензијски стаж (0,5% за сваку започету годину радног стажа до 25 година, а након тога 0,75%), као и за накнаду дела трошкова исхране и трошкова годишњег одмора (244 бода). Тужиљи је у периоду од маја 2016. закључно са новембром 2019. године исплаћивана основна зарада мања од законом прописане минималне. Осим тога, тужиља сматра да јој припада и разлика између већег војног додатка (од 20%) за који сматра да јој припада и војног додатка (од 15%) који јој је исплаћиван.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев, сматрајући да тужиљи припадају износи који представљају разлику између основне зараде у висини минималне зараде и исплаћиване основне зараде, на основу одредаба члана 2. став 2. и 111. ст. 6. и 7. Закона о раду, чл. 8 и 10. ст. 3. Закона о Војсци Србије и чл. 18. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, као и разлику између исплаћене војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, на основу одредаба члана 83. став 1. Закона о Војсци Србије и чл. 19. став 2. наведеног правилника.

Другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду тако што је одбио захтев за исплату разлике између захтеваног и исплаћиваног војног додатка, са образложењем да тужиљи не припада војни додатак од 20%, с обзиром да се на њу не може применити одредба члана 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“ бр. 28/11, 10/17 – у даљем тексту: Правилник од 2011. године), којом је прописан војни додатак од 20%, већ да тужиљи припада војни додатак од 15% прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године - у даљем тексту: Правилник од 2006. године, будући да је тужена

војна установа и даље у процесу трансформације и да стога тужиља још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити наведени Правилник од 2011, односно Закон о Војсци Србије.

По оцени Врховног суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиље за разлику између исплаћеног војног досатка од 15% и траженог од 20% .

Чланом 194. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019) прописано је да цивилна лица у служби и Војсци Србије постају војни службеници или војни намештеници даном ступања на снагу овог закона (став 1) и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења лица из става 1. овог члана (став 4). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа које обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1), а да до ступања на снагу прописа из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије (став 2).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запосленим у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а Уредбе, цивилна лица запослена у војним установама које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезе из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а право на исплату плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

У утуженом периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, па се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи примењивао Правилник од 10.04.2006. године, а не Правилник од 2011. године, како погрешно сматра тужиља. Чланом 19. ставом 1. Правилника од 2006. године, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додаток због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о Војсци Југославије), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате.

Стога, како тужиљи још увек не припада право на исплату војног додатка од 20% према Правилнику од 2011. године, то је правилно одлучио другостепени суд када је, применом члана 19. став 1. Правилника од 2006. године, преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиље за исплату разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и траженог војног додатка од 20%.

Будући да су неосновани наводи ревизије тужиље о погрешној примени материјалног права у побијаном делу другостепене пресуде, Врховни суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

О трошковима ревизијског поступка одлучено је на основу члана 165. став 1. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром на чињеницу да тужиља није успела у поступку по ревизији, па јој накнада трошкова ревизијског поступка не припада.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић